

Sygn. akt IV Ka 104/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Ignaczak

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2015 roku

sprawy **H. S.**

obwinionego z art. 92 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 15 grudnia 2014 roku sygn. akt II W 466/14

na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 8 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

- zasądza od obwinionego H. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50,00 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt: IV Ka 104/15

UZASADNIENIE

H. S. został obwiniony o to, że:

w dniu 7 maja 2014 roku kierując opisanym we wniosku o ukaranie samochodem przekroczył dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym o 35 km/h, tj. o wykroczenie z art. 92 a KW

Sąd Rejonowy w Bełchatowie wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014 roku w sprawie II W 466/14:

1. uznał obwinionego za winnego dokonania zarzuczonego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 92 a KW wymierzył mu 300 zł. grzywny;
2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 130 zł. tytułem obowiązku zwrotu kosztów sądowych, w tym 30 zł. tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę obwinionego. Obrońca zaskarżył wyrok w całości na korzyść obwinionego, zarzucając w apelacji wyrokowi:

-.

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez przypisanie obwinionemu popełnienia zarzuconego mu wykroczenia polegającego na przekroczeniu prędkości dozwolonej o 35 km/h, podczas gdy zdaniem obrońcy materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie z bezwzględną pewnością o jaką wartość obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość.

W konkluzji obrońca uniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest oczywiście bezzasadna.

Zaskarżony wyrok jako sprawiedliwy, odpowiadający prawu materialnemu i nie uchybiający prawu procesowemu należało utrzymać w mocy. Argumenty zawarte w apelacji okazały się bezzasadne.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o rzetelnie i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy. Każdy istotny dowód został poddany analizie i oceniony w kontekście innych, powiązanych z nim dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całość ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego. Sąd Okręgowy nie będzie w tym miejscu tej oceny i tych ustaleń powielał, albowiem wobec doręczenia stronom odpisu uzasadnienia zaskarżonego wyroku analiza ta powinna być im znana - dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy aprobuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów oraz oparte na niej ustalenia faktyczne.

Ponadto w sprawie nie zachodziły nie dające się usunąć wątpliwości – to apelant usiłuje podważyć prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu i doszukuje się wątpliwości tam, gdzie ich nie ma. To, że skarżący nie zgadza się z oceną dowodów zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i wynikającymi z tej oceny ustaleniami faktycznymi nie jest równoznaczne z występowaniem w sprawie nieusuniętych wątpliwości.

W szczególności wartość o jaką samochód prowadzony przez obwinionego przekroczył dozwoloną administracyjnie prędkość w chwili pomiaru nie budzi żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego, wynika bowiem z obiektywnego pomiaru dokonanego w dogodnych warunkach. Żadna z okoliczności, mogących wpływać na prawidłowość pomiaru, na które powołuje się apelant, nie wystąpiła w analizowanym stanie faktycznym. Pojazd obwinionego nie poruszał się w kolumnie samochodów, nie był wyprzedzany przez inny pojazd, w pobliżu nie znajdowały się żadne przedmioty o dużej płaskiej powierzchni, mogące odbijać wiązkę mierzącą prędkość ani nie było żadnego urządzenia czy instalacji, mogącej mieć wpływ na funkcjonowanie urządzenia pomiarowego. Wręcz przeciwnie, droga w chwili pomiaru (poza pojazdem prowadzonym przez obwinionego) była pusta, widoczność bardzo dobra, warunki dokonywania pomiaru wręcz idealne, a samochód obwinionego poruszał się ewidentnie z prędkością znacznie przekraczającą wartość 50 km/h (o 35 km/h). Nie jest to zatem wartość graniczna, która mogłaby wywoływać wątpliwości. W dodatku obwiniony nie kwestionował podczas czynności wykonywanych przez policjantów wskazania urządzenia pomiarowego, nie podnosił wówczas żadnych zarzutów co do ujawnionego mu wyniku pomiaru (martwił się jedynie o ilość punktów karnych). Wynika to z zeznań świadków, którym Sąd Rejonowy słusznie dał wiarę.

Dlatego ustalenia faktyczne Sądu meriti są prawidłowe, zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów pełna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym, a rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest sprawiedliwe, nie uchybiające prawu materialnemu, zaś sam wyrok zapadł bez obrazu prawa procesowego.

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożyły się zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 50 zł. (art. 118 § 4 kpw w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 10 października 2001 r. Dz.U. Nr 118, poz. 1269).

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późniejszymi zmianami).

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd drugiej instancji orzekł jak w sentencji wyroku.